

תת"ע 7564/06/22 - ערואה אל גמאל נגד מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 7564-06-22 מדינת ישראל נ' אל גמאל
תיק חיצוני: 46250016204

מספר בקשה: 2

ערואה אל גמאל
מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בפני
מבקש
נגד
משיבה
החלטה

עסקינן בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 27.2.23.

עיינתי בטיעוני הצדדים בבקשה ובתגובה.

היה מקום לדחות את הבקשה על הסף מן הטעם שהוגשה באיחור. המועד להגשת הבקשה הינו בהתאם להוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי 30 ימים מיום קבלת גזר הדין; ובענייננו, בתיק בית המשפט קיים אישור מסירה על פיו פסק הדין בהיעדר הומצא למבקש ביום 13.3.23; כך שהבקשה לביטול פסק דין הוגשה כמעט חודשיים ממועד הידיעה אודות פסק הדין, - איחור שלא הוסבר ושיש בו כדי לבסס דחייתה של הבקשה.

מעבר לדרוש, אני סבורה כי יש לדחות את הבקשה גם לגופה.

בית המשפט יעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש אם הייתה הצדקה להיעדרו מן הדיון או אם קיים חשש שנגרם לו עיוות דין.

אשר לתנאי הראשון - בענייננו, מועד הדיון נקבע בנוכחות הנאשם (ואביו) במועד דיון קודם, והנאשם אף הוזר בחובת התייצבותו. אלא שנטען, כי המבקש לא התייצב לדיון בשל מחלה, וצורף לבקשה אישור מחלה ליום 27.2.23 שהופק בדיעבד ביום 22.3.23.

אישור המחלה שצורף לבקשה איננו תקף עבור מוסדות משפטיים, ואיננו מפרט את המניעה הרפואית מלהתייצב לדיון, ואיננו מלמד כי נבצר מהמבקש להתייצב לדיון (ראו רעפ 177/22 נגיד סוילם נ' מדינת ישראל, 12.1.22).

משלוח אישור מחלה לאחר הדיון, אישור מחלה שהופק לאחר הדיון, ומתייחס בדיעבד ליום הדיון ללא פירוט המניעה הרפואית להתייצבות, אינו יכול להועיל למבקש (ראו רע"פ 7709/13 **שמעון סאסי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 28.11.2013); ורע"פ 7122/07 **טהא חיר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.01.2008); עפ"ת (מחוזי מרכז) 67199-08-21 **ברק וקנין נ' מדינת ישראל** (נבו 20.11.2021); עפ"ת (מחוזי חי') 46693-11-12 **שמואל יוסף השמשוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 04.11.2012); ועפ"ת (מחוזי מרכז) 24790-04-16 **עמרם אור נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 07.07.2016). וראו גם עפ"ת (מחוזי מרכז) 22350-03-22 **חאלד אבו סמור נ' מדינת ישראל** (נבו 12.05.2022): "לא היה חולק כי המערער היה מודע למועד בו נקבע הדיון בבית משפט קמא - 23.11.21. טענתו כי לא התייצב לדיון בשל מחלה בה לקה, אינה נתמכת בראיה רפואית של ממש, והאישור הרפואי שהוצג אינו מצביע על מהות המחלה ועל המניעה להתייצב במועד שנקבע; הגשת הבקשה לביטול פסק הדין ביום 16.2.2022 - 3 חדשים כמעט לאחר מתן גזר הדין - מצביעה אף היא על כך שהמערער לא נתן כלל דעתו להליך בעניינו, ולא עקב אחר הדיון שהתקיים, ומחזקת את הקביעה בדבר מחדל ההתייצבות בתחילת הדרך."

הוא הדיון בעניינו, שעה שהמבקש לא גילה כל עניין בדיון שהתקיים, על אף שהיה מודע לקיומו, לא טרח לבדוק מה נקבע בהיעדרו בדיון, ופנייתו לבית המשפט לצורך ביטול פסק הדין רק לאחר כחודשיים וחצי נעשתה בשיהוי לא מוסבר, ואף התעודה הרפואית הוצאה כאמור, בדיעבד.

משאלו פני הדברים, לא הוכח כי היתה הצדקה להיעדרו של המבקש מן הדיון שהתקיים בהיעדרו.

אשר לתנאי השני - אני סבורה כי גם תנאי זה לא מתקיים בעניינו.

בנסיבות שלפניי, הנאשם כלל לא ביקש לחלוק על עובדות האישום של נהיגה ללא מלווה המיוחסות לו, ולא העלה כל טענה ביחס לאישום זה.

הנאשם גם לא הציג טעמים של ממש לביסוס טענתו כנגד האישום הנוסף של אי ציות לאות של שוטר; ולא הצביע על שיקולים הנתמכים בתשתית ראייתית כלשהי שיש בה פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, כנדרש על פי הפסיקה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין; וחרף טענות שונות באשר לאישום זה, לא הובאו בפני דו"ח השוטר ונסיבות האירוע, מהן אוכל להסיק באשר לקיומו של עיוות דין.

גם העונש שהושת על המבקש (4 חודשי פסילה בפועל בניכוי פסילה מנהלית וענישה נלווית) הינו סביר, בהתחשב בחומרת העבירות, בנסיבות ביצוען כפורט בכתב האישום, ובפסילת המינימום הקבועה בדיון בגין עבירת הנהיגה ללא מלווה; ואין בו כדי להקים חשש לעיוות דין.

המבקש קיבל את יומו בבית המשפט והוא לא ניצל אותו מטעמים התלויים בו.

לפיכך, הבקשה נדחית, ללא צורך בדיון במעמד הצדדים (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018); ע"פ 4808/08 **מדינת ישראל נ' שרון מנחם** (פורסם בנבו, 06.01.2009)).

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, כ"ה אייר תשפ"ג, 16 מאי 2023, בהעדר הצדדים.